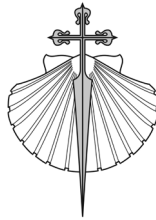

Cuprins

Introducere. Începe Călătoria	7
Capitolul 1	17
Capitolul 2	24
Capitolul 3	30
Capitolul 4	33
Capitolul 5	47
Capitolul 6	55
Capitolul 7	65
Capitolul 8	90
Capitolul 9	98
Capitolul 10	110
Capitolul 11	122
Capitolul 12	133
Capitolul 13	142
Capitolul 14	158
Capitolul 15	170
Capitolul 16	199
Capitolul 17	223
Capitolul 18	234
Capitolul 19	257
Epilog. Călătoria continuă	269
Despre autoare	277

Introducere

Începe Călătoria

Fiecare dintre noi își are propria credință filosofică și religioasă. Spiritul este altceva. Prin Spirit, eu cred că tot ceea ce cunoaștem și înțelegem a fi tangibil din punct de vedere fizic și existent în cele cinci dimensiuni este, de fapt, manifestarea unei energii mai subtile și non-vizibile, care există în mod simultan. Spiritul vibrează la o frecvență mai înaltă decât dimensiunea fizică și reprezintă realitatea mai înaltă. El se manifestă ca viață prin intermediul formei. Astfel am ajuns să cred că suprafața Pământului este materia și forma prin care curge o energie mai înaltă, spirituală, electromagnetică și subtilă.

Exact așa cum ființele umane sunt vehicule fizice pentru exprimarea sinelui lor spiritual și multidimensional, Pământul geologic este vehiculul fizic pentru manifestarea unor amintiri străvechi și a unui Spirit interior viu.

Dacă Spiritul curge prin Pământ și prin noi toți, oare de ce lumea se află într-o stare atât de nefericită? Înainte, nu puteam înțelege violența sau „lipsa de omenie a omului față de om“, ca să folosesc o expresie veche. Clima contribuia la deruta în care mă aflam, pentru că, în mod evident, se dezechilibrase, ceea ce m-a făcut, bineînțeles, să ajung încă o dată la ceea ce aflasem cu mulți ani în urmă din studiile mele spirituale și metafizice: natura însăși este influențată de starea de conștiință a minții. Era greu pentru mine și pentru aproape toți cei pe care-i cunoșteam să ne menținem concentrați și plini de speranță cu privire la încotro ne îndreptăm noi, ca rasă umană.

Bineînțeles că Hollywoodul și industria artei căreia îi aparținusem toată viața reflecta valori care, în mod clar, le oglindeau pe acelea ale unei mari părți a societății noastre. Mie mi se părea, însă, că suntem prinși într-un ciclu nesfârșit în care vedeam cum decența, sensibilitatea și valorile spirituale – cu care noi, ca americani, se presupunea că fuseserăm crescuți – dispăreau treptat. Ce făceam cu noi înșine? Care erau prioritățile noastre ca oameni? Ce doream pentru viitorul nostru și al copiilor noștri și, mai presus de orice, de ce păream a nu mai avea niciun pic de respect față de noi înșine?

Înaintând în vârstă, am început să simt nu numai mânie, singurătate și neliniște cu privire la încotro se pare că ne îndreptăm, ci și teamă că, de data aceasta, pierduserăm aproape complet legătura cu ceea ce suntem meniți a fi de la bun început.

Aveam o fiică, doi nepoți, un frate și patru nepoate și nepoți din partea fratelui. Părinții mei trecuseră Dincolo și eu însămi mă gândeam la cât timp îmi mai rămăsese ca să beneficiez de aventura vieții fizice în această lume.

Însă mă simțeam mai creativă ca oricând și aveam suficienți bani, cinci sau șase prieteni buni și adevărați cu care puteam comunica la toate nivelurile (ceea ce este o raritate), un trup cu adevărat sănătos, o minte intactă (deși unii umoriști în ascensiune ar contesta acest lucru) și o viață care era „liberă de complicații amoroase“ și de invidiat pentru aceia care erau sufocați de existențe copleșite de diverse responsabilități.

Uneori, din cauza cerințelor și condiționării sociale, aveam impresia că mă simt singură, dar când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama cu ușurare că duc exact viața pe care mi-o doream: neatașată de o relație bărbat-femeie, liberă de rigorile și restricțiile creșterii unei familii (inclusiv de existența unui soț), nestânjenită de o slujbă care nu mă stimula, liberă să fac în viitor orice doream. Dar tocmai asta era întrebarea: care era viitorul?

Să-mi asigur un acoperiș, din cauză că se profeteau furtuni? Va fi oare un crah la bursa internațională de valori? Vor fi comunicațiile întrerupte de exploziile solare? Va exista oare un singur guvern internațional, iar cumpărările și vânzările i se vor supune? Oare virușii care infestază omenirea vor deveni din ce în ce mai virulenți pentru că depopulăm pădurile unde ei trăiesc în mod natural? Vom deveni noi oare o societate atât de dependentă de tehnologie încât caracteristicile noastre umane vor fi foarte afectate? Este oare mediul nostru înconjurător atât de compromis, încât nu va mai susține niciodată o viață umană sănătoasă? Să fim noi oare singuri în Univers? Și, dacă nu, vor veni „ei“ să ne ajute sau să ne termine? Oare Dumnezeu o fi plecat la masă?

Bineînțeles că aveam mai multe întrebări decât aș fi putut visa vreodată. Și, da, mă găseam într-un moment